

Chulalongkorn Medical Journal

Volume 18
Issue 2 April 1973

Article 1

4-1-1973

บทบรรณาธิการ

วิชัย โปษยะจินดา

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

โปษยะจินดา, วิชัย (1973) "บทบรรณาธิการ," *Chulalongkorn Medical Journal*: Vol. 18: Iss. 2, Article 1.
Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjournal/vol18/iss2/1>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

บทบรรณาธิการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับที่แล้วได้แสดงถึงจุดประสงค์ไว้อย่างกว้างๆ จึงรู้สึกว่าเป็นจะต้องแสดงต่อถึงความลึกเห็นบางประการของบรรณาธิการ เกี่ยวกับบทความที่ตีพิมพ์ ทั้งนี้เพราะแต่ละหน้าในหนังสือนี้ไม่มากนักน้อยต้องขึ้นอยู่กับการศึกษาของบรรณาธิการ ทั้งรูปลักษณะ เนื้อความ ตลอดจนถึงภาษาและสำนวน

บทความที่ปรากฏในหนังสือนี้ ถ้าอ่านอย่างพิจารณาให้ดีแล้วพอจะแสดงให้เห็นถึงสติปัญญา และความรอบรู้ของผู้เขียน เปรียบเสมือนกระจกพิเศษที่สะท้อนให้เห็นลึกซึ้งลงไปกว่าที่ปรากฏต่อสายตา ดังนั้นแต่ละประโยคแต่ละบรรทัดควรจะผ่านการไตร่ตรองที่รอบคอบ หนังสือวิชาการนั้นให้ประโยชน์ได้กว้างขวาง แต่ในขณะเดียวกันถ้าเนื้อความที่บรรจุอยู่ในหน้ากระดาษกลิ้งเคลื่อนจากความจริงก็อาจให้ผลเสียได้มากเช่นกัน ถ้าหยิบตำราแพทย์ที่เขียนเมื่อ 10 ปีก่อนขึ้นอ่านคงจะเห็นได้ว่า มีความรู้เป็นจำนวนไม่น้อยซึ่งปัจจุบันทราบว่าการกลิ้งเคลื่อนไปจาก“ความจริง” ถ้าจะมองกลับไปในทิศตรงข้าม คือ อนาคต “ความจริง” ในวิชาการปัจจุบันก็คงจะเปลี่ยนไปอยู่ที่เกี่ยวกับอดีตที่ปรากฏมาแล้ว สิ่งทีกล่าวมานี้ น่าจะอยู่ในวิจรรณญาณของนักวิชาการทุกท่าน เพราะจะเป็นสิ่งที่คอยเตือนให้มีความ รอบคอบยิ่งขึ้นในการแสดงความคิดเห็น และช่วยป้องกันไม่ให้ลำเอียงเข้ากับทัศนคติของตัวเองจนด่วนสรุปว่าอะไรจริง หรือไม่จริง

บทความทางวิชาการย่อมมีจุดมุ่งหมายเหมือนกับที่ความ ประสงค์จะถ่ายทอดความรู้ หรือ ข้อคิดเห็น ที่จะ เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน เมื่อเป็นดังนี้ วิธีการเสนอจึงมุ่งที่จะให้ผู้อ่านเข้าใจได้สะดวก ปราศจากความสงสัย ความ กว้างขวางของวิชาแพทย์ในปัจจุบัน อาจจะถูกกล่าวได้ว่าเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งคือจุดมุ่งหมายนี้ แพทย์แต่ละท่าน ย่อมจะมีประสบการณ์และความชำนาญเป็นพิเศษในแขนงใดแขนงหนึ่ง เมื่อถ่ายทอดความรู้และความคิดเห็นควร จะบรรยายให้ละเอียดและใคร่ครวญให้มากกว่าผู้อ่านซึ่งมีพื้นฐานแตกต่างออกไป จะสามารถเข้าใจได้หรือไม่ การ พิจารณาบทความในคานนี้ อาจจะทำให้ได้ง่ายๆ โดยตั้งจุดหมายของบทความเป็นเป้า บทความที่คานนี้ ข้อมูลหรือผล ที่รวบรวมมาเสมอ และบทวิจารณ์ย่อมเชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่ตรงไปหาเป้าหมาย โดยไม่ลี้ภัยออกนอกทาง หรือ ยกย่องให้เกิดความสับสน การเรียบเรียงข้อมูลและผลให้กระชับ แล้ววิจารณ์ไปตามลำดับที่เสนอข้อมูลจะช่วยให้ เข้าใจได้สะดวก และป้องกันไม่ให้เกิดการวิจารณ์นั้นกลายเป็นพรอณาวิหารที่วุ่นวาย โดยไม่มีจุดมุ่งหมาย ข้อวิจารณ์ ในบทความนับได้ว่าเป็นหัวใจของเรื่อง เพราะเป็นที่แสดงความคิดเห็นและเหตุผลต่าง ๆ ผู้เขียนควรจะแยกให้ชัดเจนด้วยว่าส่วนใดเป็นข้ออ้างอิงจากผลงานของผู้อื่น และส่วนใดเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน เมื่อเป็นผลงานของ ผู้อื่นที่นำมาอ้างอิงจำเป็นต้องบอกกล่าวถึงที่มาให้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะจะเปิดโอกาสให้ผู้อ่านที่ต้องการจะศึกษาให้ ลึกซึ้งไปค้นคว้าข้อได้อีกประการก็เพราะจะเป็นการให้เกียรติแก่ผู้ที่ได้ศึกษามาก่อน นับเป็นมรรยาทและธรรมาจริย อันดีของผู้ทรงความรู้

ภาษาและสำนวนควรจะตรงไปตรงมาเพื่อให้เข้าใจได้สะดวก ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของบทความทาง วิชาการอยู่ที่การถ่ายทอดความรู้ มิใช่การสร้างภาพพจน์หรืออารมณ์กึ่งนวนิยาย จากบทความต่าง ๆ ที่ได้อ่านมา สังเกตได้ว่า นักวิชาการหลายท่านให้ความสนใจแก่เนื้อความโดยลืมความสำคัญของภาษาและสำนวน อันที่จริงนั้น ภาษาและสำนวนที่สละสลวยไม่เยิ่นเย้อย่อมช่วยให้ผู้อ่านไม่เบื่อและเข้าใจเนื้อความได้กระชับ จะขอยกตัวอย่างจาก บทความต่าง ๆ ที่ได้อ่านมาพอให้เห็นถึงความสำคัญของสำนวนและภาษาตลอดจนวรรคตอนของประโยค

ตัวอย่างที่ 1 ในบทความหนึ่งมีข้อความดังนี้

..... บัสสาวะไม่ออกเป็นหยดๆ ร่วมกับอาการ

ถ้าอ่านประโยคนี้แล้วแปลความไปตามอักษร ก็คงจะต้องแปลว่า บัสสาวะไหลออกตามธรรมดา เพราะ
เขียนว่าไม่ออกเป็นหยดๆ แต่จะทำให้ตีความกันแล้วเขาได้ว่าเขียนตั้งใจจะแยกออกเป็น ๓ ข้อมูล คือ
บัสสาวะไม่ออก เป็นหยดๆ ร่วมกับอาการ การเว้นวรรคที่ถูกต้องจะช่วยให้เข้าใจได้สะดวกขึ้น แต่
กระนั้นในกรณีนี้ก็ยังไม่ให้ความที่ชัดเจนนักอยู่ คือ ถ้าบัสสาวะไม่ออก ก็ไม่ควรจะมีหยดได้ ถ้ามีหยดก็แปลว่าต้อง
มีบัสสาวะออก ดังนั้นจึงควรจะเขียนดังนี้ บัสสาวะไม่สะดวก ถ่ายเป็นหยดๆ เกิดร่วมกับอาการ

ตัวอย่างที่ ๒

..... ในสภาพเช่นนั้น สาร ก. **ก็จะไม่สามารถถนอมมาใช้ได้**
..... ถ้าบริหารยาของผู้ป่วยทันที **จะทำให้มีการกลับคืนของภาวะ**
..... ลักษณะพยาธิสภาพ **ยังคงมีให้เห็นปรากฏ**

ประโยคเหล่านี้ยกมาจากบทความหนึ่ง พิจารณาถึงความหมายก็ไม่มีข้อสงสัย แต่สำนวนที่ใช้ยาวมากจน
เกินความจำเป็น แม้จะพิจารณาในคำในโวหารก็ไม่อาจเรียกว่าสละสลวยได้ เนื่องจากสำนวนเช่นนี้เป็นลักษณะ
เฉพาะตัวของผู้เขียน จึงพบได้ตลอดเรื่องเป็นเหตุให้บทความยาวกว่าที่ควร ผู้อ่านต้องเสียเวลานานกว่าจะได้เนื้อ
ความ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อความประสงค์ที่จะถ่ายทอดความรู้ทางวิชาการ

ตัวอย่างที่ยกมานี้ ถ้าผู้เขียนให้ความสนใจกับสำนวนก็จะสามารถแก้ไขได้เอง ที่ปล่อยไว้เช่นนั้นเพราะไม่
เห็นความสำคัญของการใช้สำนวนและประโยคที่เหมาะสม จะไม่ขอวิจารณ์มากกว่านี้เพราะเชื่อว่าด้วยภูมิปัญญาของ
นักวิชาการ เมื่อเกิดความสนใจและเห็นความสำคัญแล้วย่อมจะสามารถปรับปรุงตัวเองได้โดยไม่ยากนัก

จุฬาลงกรณ์เวชสารฉบับนี้เป็นฉบับที่สองของคณะบรรณาธิการชุดนี้ คงจะเป็นตัวอย่างที่มากพอให้ตีชม
ที่สำเร็จมาได้จนถึงปัจจุบันนี้ก็ด้วยสติปัญญาและความสามารถของผู้เขียนทุกท่าน ส่วนรูปลักษณะ ภาษา และสำนวน
นั้น คณะบรรณาธิการได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบด้วยที่กล่าวคังนี้มิใช่ประสงค์จะเสนอรับความคิดเห็นความชอบแต่ประการ
ใด แต่ประสงค์จะเน้นให้เห็นว่าเป็นแนวทางที่เสนอโดยบุคคลกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น จึงเป็นการแน่นอนว่าจะต้องมี
ข้อบกพร่องอีกมาก ถ้าแม้มิได้รับข้อวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อ่านช่วยแก้ไข ก็คงจะเป็นหนังสือที่ดีจริง ๆ มิได้ และ
ก็จะเป็นการฝึกปฎิธานของคณะบรรณาธิการที่หวังจะให้ จุฬาลงกรณ์เวชสาร เป็นสมบัติส่วนกลางของผู้อ่านทุกท่าน
ที่ได้แถลงไว้ในฉบับที่แล้วว่า “จะให้เป็นที่รวมพลังของคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” นี้ก็เพราะ
ประสงค์จะขอความร่วมมือ และความช่วยเหลือจากผู้ร่วมสถาบันอันนับว่าเป็นผู้ใกล้ชิดก่อน มิใช่ต้องการจะชี้
วงล้อมเฉพาะสถาบัน หนังสือวิชาการที่ดีย่อมเป็นสื่อกลางที่เปิดเสมอสำหรับวิชาการโดยไม่จำกัด บุคคล หรือ
สถาบัน เพราะการเผยแพร่วิชาการที่ถูกต้องให้กว้างขวางย่อมมีแก่คุณประโยชน์ ด้วยเหตุนี้จึงหวังว่าจะได้รับความ
ร่วมมือจากนักวิชาการทุกท่านส่งบทความวิชาการมาลงหนังสือ

เนื่องจากการลงหน้าหนังสือค่อนข้างสูง คณะผู้จัดทำจึงจำเป็นต้องขอร้องให้ผู้มีสิทธิได้รับหนังสือทุก
ท่าน ที่ยังมีเคยตอบรับ กรุณาแจ้งความจำนงค์มาเมื่อได้รับฉบับนี้ ทั้งนี้เพราะคณะกรรมการได้ประชุมพิจารณา
โดยถนัดแล้วเห็นว่า ถ้าไม่มีการตอบรับภายหลังจากที่ได้อ่านหนังสือแล้ว ๒ ฉบับ พร้อมทั้งคำขอรับและอธิบาย
ให้ตอบ เป็นการแสดงว่าหนังสือไม่ถึงมือผู้รับ จึงจำเป็นต้องระงับการส่งหนังสือจนกว่าจะได้รับแจ้งความจำนงค์
พร้อมทั้งคำบดที่อยู่ถูกต้อง

จดหมายตอบรับ และข้อติชมที่ได้รับมาแล้ว คณะบรรณาธิการขอขอบคุณในความสนใจ และความหวัง
ดีจากทุกท่าน นับเป็นกำลังใจอันมหาศาลที่ช่วยให้คณะบรรณาธิการทำงาน

วิชัย โปษยะจินดา